

DK - DIALOG

Cena 3,- Kč

Pro členy Demokratického klubu zdarma

UNDERSTATEMENTS ANEB ÚROVEŇ ROVNOVÁHY

Česko-německá deklarace je tedy konečně schválena. Ne ve zcela čisté podobě, ale podle prvních zahraničních reakcí se zdá, že stupeň znečištění nepřekračuje přijatelnou mez. To je dobře, protože jsme se vyhnuli příležitosti vykročit, zřejmě nevratně, do Ázie. Protidemokratická část naší společnosti to pochopila velice dobře a bojovala proti přijetí deklarace všemi prostředky. Smutné je, že se k nim přidali i lidé z obou stran Šumavy, kteří se před 50-60 lety stali oběťmi násilí a nyní trvali na tom, že právě jen jejich příběh musí být vyzdvížen a odsouzen, kdežto příběhy opačné mají být ignorovány nebo pochváleny. Tomu nebylo možno vyhovět. Na jednostrannostech se mir vystavět nedá. (Nejásějme však příliš: možnosti zabloudit se nám bude dostávat padesát do roka. S každým novým návrhem zákona a s každými novými volbami...)

Deklarace je vyvážená, říká stanovisko Dk. Plně s tím souhlasím, vždyť jsem to navrhl. O tom adjektivu je však třeba nyní, když je vše hotovo, zapřemýšlet.

Vyváženost na obyčejné váze se docílí snadno, a to na nekonečném počtu úrovní. Od prázdných misek až po jejich nejvyšší přípustnou zatíženost. S jedinou podmínkou: že se na obě naloží stejně.

Vyváženost hodnocení vzájemných vin dvou států je něco poněkud jiného. Musíme nejprve definovat pojem vyváženosti základní, která je zároveň optimální. Ta vznikne, dají-li se oběma stranám na jejich misku veškeré historické viny vůči straně druhé, s respektováním časové posloupnosti a podmíněnosti.

Může se ovšem stát, že některá ze stran určité pravdy zkrátka a dobře neunes. Ani pak není vyváženost ztracena. Lze ji zachránit tím, že se stejně velká zátěž odebere i z misky druhé.

Já osobně (1933) mám pramálo radosti z toho, že text deklarace nereflektuje mimořádnost německé agrese vůči Československu v roce 1938, resp. do roku 1945. Totiž skutečnost, že nemělo jít o podrobení si jiného národa, což je v historii bohužel dost obvyklé, ale o jeho úplnou likvidaci. Těžko se asi najde Čech, který by v tom se mnou nesouhlasil a který by měl z takového understatementu radost.

Jenže: jak jsme mohli chtít mít na německé mísece vše, když zarputile odmítáme uznat morální pochybenost plošného vysídlení a konfiskace majetku?

Deklarace je schválena, a i když na neoficiálních úrovních bude česko-německý dialog jistě pokračovat, může nyní naplno začít dialog česko-český. Je totiž naprosto nezbytný.

Je mi líto každého, kdo není schopen vidět jako souvislý řetězec zla plošné vyhánění a vyvlastnění Němců, znárodňování a vyvlastňování Čechů, komunistické koncentráky, úspěchy anticharty, odmítnutí restitucí po pádu komunismu a současnou reálnou hrozbou nacibolsčevismu. Musíme začít od začátku, alespoň od roku 1945. Anebo ještě raději u jedné hrůzy roku 1938, kdy vláda druhé republiky odmítala umístit v okleštěné republice sudetské Němce, kteří zůstali věrni ČSR a přehali před nacisty. (Jeden náš kolega to v Dialogu označil za přirozené.) To ukazuje nejlépe, že odedávna bylo (a je) v našem vědomí cosi zgruntu špatného a falešného.

Takže vyváženost je zachována na nižší úrovni než na jaké mohla být. Na to, že nám cosi podstatného chybí v německé mísece, si nestěžujeme v Bonnu nebo v Berlíně, ale v Chomutově. Činíš je myšlena celá ta podkova, která obepíná naše vnitrozemí. A konečně i to vnitrozemí samo.

Stejně tak pokud jde o peníze. Když už ke konfiskacím došlo, měl zkonfiskovaný majetek především uhradit našim obětem nacistické perzekuce to, co se uhradit dá. Skončil bohužel jinak. Přáli bychom si odškodnění? Stěžujeme si v Chomutově.

Jinou deklaraci už mít nebudeme a náhrady také ne. Deklaraci však můžeme doplnit sami pro sebe. Doplnit německou misku zde dokáže jistě každý za čtvrt hodiny. My však potřebujeme doplnit především misku vlastní, abychom založili naději, že se přece jen jednou vyhrabeme z našeho mravního marasmu, který v jistém smyslu trvá již tři a tři čtvrtě století. Pak budeme také oprávněni požadovat, aby i Němci dopsali to, co jim bylo sleveno.

Tak honem do toho, dokud pro to existují podmínky.

Jan Friedlaender

Z DOPISŮ

Na adresu Demokratického klubu došel dopis člena klubu dr. Čenka Adamece, který se rozhodl z Dk vystoupit. Vzhledem k tomu, že tento jeho krok souvisí s diskusí vedenými v poslední době v Dk-Dialogu, jakož i s diskusí na 2. valné hromadě Dk, otiškujeme jeho dopis v plném znění. Zároveň otiskujeme pro informaci Vzkaz studentům a dospívající mládeži, o kterém se Č. Adamec v dopise zmiňuje.

Red.

Demokratický klub
pošt. příhr. 663, 111 21 Praha 1

V Praze dne 2.3.97

V příloze vracím členský průkaz a sdělují, že vystupuji z Demokratického klubu. Pokud jde o důvody, odvolávám se na článek J. Friedlaendera

Dk-Dialog VI/5, a na 2. valnou hromadu Dk ze 7. 12. 1996.

Dk nepochopil dějinný význam odsunu sudetských Němců, odmítl se zařadit v této souvislosti mezi instituce, jako jsou Masarykova společnost, Společnost E. Beneše, Masarykovo demokratické hnutí, Nadace Jana Masaryka, Česká obec sokolská, České národní hnutí za mír a lidská práva, Klub Milady Horákové, Český svaz bojovníků za svobodu a další (viz Petice k deklaraci ČR a SRN o vzájemných vztazích a j.).

Jmenovaný J. Friedlaender mne zařadil v uvedeném článku mezi ty, kteří považují své sousedy automaticky za nepřátele, kteří se nešílí žádného prospěšku v získávání výhod pro svůj národ atd. Jeho výroky nepovažuji za důvod svého vystoupení z Dk, spíše jeho nesouhlas s TGM a E. Benešem. Doporučoval bych mu, aby si přečetl Českou otázku, něco z J. Bryce, z A. de Tocquevillea.

Přikládám výtisk Vzkazu studentům a dospívající mládeži, který jsem jako bývalý voják zahraniční armády spolupodepsal.

Čeněk Adamec

VZKAZ STUDENTŮM A DOSPÍVAJÍCÍ MLÁDEŽI

Každá generace je formována událostmi a duchem doby, v níž vyrostla a jejíž ráz svým postojem zároveň ovlivňuje.

My, kteří se dožíváme padesátého výročí konce druhé světové války, v níž jsme pomáhali bojovat za osvobození nacisty ztotočené vlasti a takřka celé Evropy, jsme generaci Masarykovy republiky. První českou generaci, které bylo od Bílé hory dopřáno růst k dospělosti s rovnou patěří a s vědomím tvůrčího společenského vývoje, zakotveného v Husově odkazu hledání pravdy, v Komenského imperativu vzdělanosti a v Masarykově filozofii humanitní demokracie.

Tento slibný proces neměl, bohužel, čas uzrít. Jeho formativní fáze občanské odpovědnosti a statečnosti (Masaryk tomu říkal „odrakouštění“), kterou náš první prezident odhadoval na půl století, byla ochromena mnichovským diktátem a rozmetána terorem nacistické okupace po pouhých dvaceti letech.

Pro nás, kteří jsme v té době studovali na českých vysokých učilištích, vyvrhnutí této tragédie přišlo, když nacisté zavřeli naše školy 17. listopadu 1939 a dopustili se otfesných zvěstev. O dva roky později byl tento zločin vepsán nesmazatelně do svědomí světa v Anglii prosazeným prohlášením 17. XI. Mezinárodním studentským dnem.

Nám a četným kolegům se podařilo uniknout z tak zvaného protektorátu a vstoupit do čs. zahraniční armády. Náš příspěvek na všech frontách k porážce Hitlerových armád byl motivován Masarykovým příkazem: **Bránit se máme, můžeme a musíme, třeba i železem**, který nebyl pochopen našimi předmnichovskými politiky a snad i národním celkem, jenž se ještě nenaučil sdílet odpovědnost za osud státu a prosadit vůli většiny v kritických situacích.

V květnu 1945 jsme se vrátili domů jako vojáci. Ne všichni; někteří zahynuli v leteckých bitvách, jiní na bojištích západních a východních front.

Poválečné úsilí obnovit vývoj k politické struktuře Masarykovy humanitní demokracie narazilo na komunisty napláňované, a pod rouškou okleštěné a paralyzované Národní fronty krok za krokem připravované, uchvacení moci bolševickými metodami. Lidé, kteří přežili okupaci v charakteru lámající hrůze o život, záhy zavětřili záměnu nacistické totality totalitou rudého fašismu (jak i mnozí ruští intelektuálové teď říkají zkrachovanému bolševickému zlořádu) a neměli sílu a odvalu riskovat střetnutí s další vlnou teroru.

Mezníkem naší generace, dnes již vymírající, byl únor 1948 - naše novodobá Bílá hora, kterou si, na rozdíl od mnichovské pohromy, národ zavínil převážně sám. Mnozí z nás museli opět odejít za hranice a tam pokračovat v zápolení s cynickou a podvodnou ideologií těch, kteří slibovali „nový řád“ budování ráje na zemi a přitom ubíjeli základní podmínky pokojného tolerantního soužití. Bylo to dlouhé zápolení zcela nového druhu s rafinovanou, za obránce míru se vydávající inkarnací totalitního teroru tohoto nejkrvavějšího století dějin, v podmínkách mnohdy obtížnějších než za druhé světové války.

Mělo by být samozřejmé, což dosud zdá se není, že vzkríšení Masarykových idejí vyžaduje nejen dnes dominující soustředění na nápravu hmotných škod, ale především duchovní a mravní obrodu. Ta ovšem nemůže vzejít z rukou a hlav generaci poznamenaných totalitním morem a ztrátou pojmu odpovědné svobody.

U příležitosti padesátého výročí konce druhé světové války se proto obracíme ke generaci, jejíž svědomí není deformováno desetiletími „života ve lži“, s touto výzvou:

• *Studujte Masarykův odkaz, který vám byl zkrácen či zatájen jeho ideologickými pomlouvači a kolektivistickými revizionisty moderní historie. Pro naši mravní a duchovní obrodu jsou stále aktuální myšlenky obsažené v Ideálech humanitních, v České otázce, v Sociální otázce, ve Světové revoluci.*

• *S poznáním duchovní velikosti tohoto odkazu spojujte svou politickou práci i činnost ve všech sférách denního života. Splňte tak předpoklady k žádoucímu pokračování v práci první republiky na postupném vybudování humanitní demokratické společenské struktury. Nezbytným předpokladem ovšem zůstává dokončení nejen Masarykem požadovaného „odrakouštění“ (v krizích „osmičkových“ roků - 1938, 48 a 68 - byla chybějící občanská spoluodpovědnost za řízení státu a národa ostudná), ale nyní navíc ještě obtížnější „odbolševizování“. To vyžaduje očistu veřejného života od nánosů politického gangsterizmu, prospěchářského kolaborantství, korupce a hospodářského loupežnictví, neboť vytouženou lepší budoucnost nelze stavět, ani s brilantním plánem v ruce, na písku, natož na zkrvaveném písku.*

• *Nedopustíte, aby se zapomínalo na našeho prvního prezidenta, a řiďte se jeho dnes zvláště potřebným příkazem: Nebýt se a nekrást!*

• *Ve všem, co konáte a budete dělat pro lepší budoucnost vás, vašich potomků, národa a člověčenstva, mějte na paměti nesmlouvavě pravdivé, historii potvrzené dikta, že kdo se nepoučí z chyb a omylů minulosti, je odsouzen je opakovat.*

Doufáme, že tento vzkaz mladí lidé správně pochopí a že jim bude podnětem k přemýšlení.

Lubor Zink (Kanada)
 Leopold Rozbořil (USA)
 Pavel Retter (Austrálie)
 Čeněk Adamec (Praha)

JE MI NESMÍRNĚ LÍTO

Vítězství naší demokracie v závěru roku 1989 není a nikdy nebude nezvratné. Naopak: v těchto dnech se naše země opět ocitá na rozcestí. Stane se součástí euroamerického společenství, tedy systému, jehož nedostatky jsou sice děšivé, který však jediný na tomto světě umožňuje důstojný život ve svobodě a v pravdě, nebo zůstane mimo a skončí v bičě, utlaku a v pogromech?

Ti, kterým vyhovuje druhá z obou možností, zmnohonásobili v poslední době svou aktivitu, neboť vědí, že s realizací první cesty ztrácejí veškerou šanci. Jejich počet jistě není hrozivý. Tragické však je, že jim pomáhají zástupy lidí, kteří hluboce věří tomu, že bojují za koncepčnější železnici, za lepší školství a zdravotnictví, za osvobození lidí vyššího středního věku od zlé nutnosti pracovat, nebo proti nebezpečí německé rozpinavosti, která je pro ně axiomem.

Ušlechtilé pohnutky vezme jistě v úvahu Bůh při závěrečném hodnocení, ale kolu dějin jsou zcela lhostejné. Aby naše demokratická revoluce zvitězila, to vyžaduje nemalé oběti. A to nejen materiální, ale i emocionální. Umět se nezaujatě zamyslet nad historií, umět se vcítit i do racionálního jádra pravd těch druhých a mít odvalu k přiznání vlastních omylů. Tato schopnost klesá s rostoucím věkem. Dr. Adamec jmenuje celou řadu organizací převážně starších generací, kterým se to nepodařilo. Vyčítá nám, že s nimi nejedeme na jedné lodi. Rád bych. Mohu však jmenovat další pasažéry, kteří na rozdíl od předchozích vědí velmi dobře, kam směřují: Kluby českého pohraničí, SČK, SPR-RSČ, KSČM, jakož i ty, kteří se o ně v parlamentu opírají. Buďme hrdí na to, že na téhle lodi nejsme, i když nevíme, zda naše demokratická kocabka dopluje k cíli.

Nebudu zdůvodňovat, proč odmítám Dr. Adamcem zmíněnou petici. Napsal jsem o tom víc článků, než bylo v časopise tak malého rozsahu služeno. Tam si také mohou čtenáři ověřit pravdivost obvinění, jež jsou proti mně vznášena. U jednoho se však zastavím musím: u svého údajného nesouhlasu s TGM. Za prvé to není obvinění, za druhé to není pravda a za třetí, kdyby to pravda byla, pak nechápu, proč má někdo klub opouštět, když jeden z jeho stovek členů nesouhlasí s Masarykem. Pokud jde o dr. Beneše, připouštím, že můj vztah k němu je složitější, ale to by bylo na samostatnou stať.

Je mi to všechno hrozně líto, protože vím bezpečně, že pan dr. Adamec nepatří k těm, kteří by chtěli překážet našemu demokratickému vývoji. Vážím si ho, jako si vážím všech demokratů, kteří aktivně bojovali proti nacismu a komunismu. Společně s jeho dopisem jsem obdržel i nádherné prohlášení k naší mládeži, které s třemi dalšími lidmi vydal a které by měl číst každý (rád bych, aby je Dk-Dialog otiskl). Ale překážet našemu začlenění do sféry demokracie, do oblasti, kde se odvčíví nepřátelé stávají přáteli, to prostě Dk dělat nemůže. Proto jsem také šťasten, že jsme podpořili Deklaraci a že byla přijata, i když ne tak, jak jsme požadovali, totiž bez usměrňujících dodatků.

Jan Friedlaender

OBČAN A POLITIKA

Úvaha prof. Zdeňka Sudy v RSE na téma „O výzkumu občanské účasti na politickém dění“ (Demokracie v teorii a praxi, 5., 7., 8. a 10. 12. 1996) se sice v úvodu vztahovala k účasti ve volbách, ale byla velmi výstižným shrnutím důvodů, proč je nevhavnost k politice pro občana větším nebezpečím, než si možná uvědomuje. Obsahovala zasvěcený exkurs do historie, porovnání naší zkušenosti s fungováním pluralitních systémů, kde častější, bezprostřední spojení občana s jeho volenými zástupci je svého druhu formou „politické socializace“. U nás (k naší škodě) přetrvává podvědomý odstup a povýšenost politických struktur na jedné straně a přežití představ „poddání-vrchnosti“ na straně druhé. Moudrost vládnoucí strany se pak může jevit jako univerzální. Pokládáme téma za natolik závažné, že požádáme prof. Sudu o přednášku nebo o publikování zkráceného textu v Dk-Dialogu.

A.Š.

DOPORUČUJEME K PŘEČTENÍ

Daniel Kroupa: Svoboda a řád (sváteční rozhovory). Eos Praha, 1996, 134 s. Kniha se skládá ze tří částí a dvou příloh. Je koncipována jako odpovědi na otázky a k vydání ji připravil Jan Sicha. Autor vzpomíná, jak na něho působil osmašedesátý rok i období normalizace, činnost v disentu, bytové filozofické semináře, sametová revoluce, vznik politických stran i rozdělení Československa. Je zde řada filozofických názorů autora i mnoho zajímavých informací o lidech i událostech. V přílohách jsou přetisklény ve zkrácené formě některé již publikované články z různých novin a časopisů (Bloudění v labyrintu viny, Kapitálem je vzdělanost, Občanská společnost a samospráva, Třetí sektor a svoboda, Smysl moderní vědy, Věda a filozofie, K pramenům Masarykovy filozofie praxe).

Jiří Diamant: Psychologické problémy emigrace. Matice cyrilometodějská, Olomouc, 1995, 208 s. Kniha psychologa a lékaře, který v roce 1968 emigroval do Nizozemska, shrnuje jeho publikované články z emigrantského časopisu Okno dokořán a Okno z let sedmdesátých a přednášky a publikace z let osmdesátých. Obsahem této zajímavé publikace jsou

osudy a problémy emigrantů, zejména jejich přizpůsobování se novému prostředí, jejich pohledy na udalosti doma i palčivé otázky vztahu k emigraci po sametové revoluci. Svým obsahem patří do u nás dosud málo rozvinuté politické psychologie.

Aktuální problémy demokratizace postkomunistických států střední Evropy. Česká společnost pro politické vědy, Praha 1995, 139 s. (sborník příspěvků z vědecké konference ČSPV, uspořádané v květnu 1994). Sborník zahrnuje 15 příspěvků a uspořádal ho Aleš Gerloch. Jsou mezi nimi např.: Demokratizace jako mocenský boj (J. Škaloud), Problémy demokracie včera a dnes v naší zemi (V. Slavík), Otevřená společnost - záruka rozvoje a stability demokracie (L. Tomášek), Vliv minulosti na proces demokratizace postkomunistické společnosti v oblasti práva (Z. Jičínský), Právní stát a rozvoj demokracie (J. Čapek), Svoboda a rovnost: Základní hodnoty demokracie (J. Pinz) aj.

- kik -

Miroslav Novák: Systémy politických stran (Úvod do jejich srovnávacího studia). Vychází v ediční řadě Studijní texty, 275 stran. Pojem systému stran je dnes určující pro pochopení politických režimů a jejich reálného fungování. Literatura o systémech politických stran zatím v češtině bohužel neexistuje. Tuto mezeru se předkládaná příručka pokouší zaplnit. Autor vzal za základ knihy hlavní myšlenky průkopnické práce M. Duvergera *Partis politiques* a v jednotlivých otázkách se opíral o díla dalších významných soudobých politologů, např. J. Blondela, R. A. Dahla, S. M. Lipseta, S. Rokkana, G. Sartoriho, D.-L. Scilera a dalších.

Po první kapitole, která se zabývá otázkou, co jsou politické strany a jak vznikly, se rovnou přechází k analýze systémů stran. Autor se drží tradičního rozdělení na systém jediné strany (monopartismus), systém dvou stran (bipartismus) a systém více stran (multipartismus). Pak následují kapitoly týkající se poměrné velikosti stran, koalic, vztahu stran k vládě a opozici. Tato studijní příručka je určena v prvé řadě studentům politologie a příbuzným oborům (např. sociologie nebo práva). Poslouží samozřejmě i širší kultivované veřejnosti. Zvláště užitečná může být pro ty, kdo jsou v naší obnovující se demokracii politicky činní.

A.M.

ZE ŽIVOTA DEMOKRATICKÉHO KLUBU

Příští diskusní setkání členů a příznivců Dk se koná ve čtvrtek dne 10. dubna 1997 v 17 hod. na Právnické fakultě UK, místnost č. 103. Zveme k účasti.

V prosinci 1996 vyšlo druhé číslo III. ročníku anglické verze **Dk-Dialogu**. Zájemcům ho zašleme na požádání v požadovaném počtu. Můžeme zaslat i na adresy do ciziny, které nám sdělíte.

KDO JE KDO z Demokratického klubu (13)

DYTRYCH Zdeněk, doc. MUDr., CSc. – vědecký pracovník, psychiatr, 18. 12. 1930 Praha, ženatý (1955), m. Hana, roz. Mazánková, 2 synové.

NYNÍ náměstek ředitele Psychiatrického centra Praha, ved. laboratoře pro výzkum rodiny, člen vědecké rady PCP a věd. rady 3. LF UK Praha, člen výboru pro odpovědné rodičovství Světové federace duševního zdraví. **ST FVL UK**, Praha 57. **VÁŽÍ SI** prof. MUDr. L. Hanzlíčka, prof. MUDr. F. Knoblocha, prof. MUDr. Pavla a Stanislava Grofových. **ZÁJMY** hudba, psychologie sportu, publicistika. **P** 61 – Výzk. ústav psychiatrický Praha (nyní Psychiatrické centrum Praha) ve funkci ved. různých oddělení, souběžně pedagog. činnost na 3. LF UK Praha a na FF UK Praha, spolupráce se Svět. zdravot. organizací a s Transnat. Family Research Institute (USA). **Ž** 69 studijní pobyt USA. **POL** liberál bez pol. příslušnosti. **V** 89 cena amer. psycholog. asociace Award for Distinguished Contribution to Research in Public Policy, 89 cena věd. rady VÚ psychiatrického. 68 cena FITES za námět k TV filmu Umění prohrávat, 84 cena Vládní populační komise za námět k filmu Příběh 16leté V. M. D autor nebo spoluautor 240 věd., odb. a populár. článků publik. doma i v zahr., 2 monografie. **B** četné citace prací v zahr. odb. časopisech, rozsáhlejší články ve Washington Post, Newsweek, U. S. Today aj.

SA Husitská 32, 130 00 Praha 3. **PA** Psychiatrické centrum Praha, Krynická 1, 181 00 Praha 8.

LEŠANOVSKÝ Karel, Ing. – ekonom (nepovedený), 26. 1. 1929 Pacov, ženatý (1955), m. Vlasta, roz. Nováková

NYNÍ důchodce. Aktivita v polit. životě, publ. práce v Junáku, zejm. v historické komisi ÚR Junáka. **ST ČVUT**, fak. věd hospodářských, Praha 52. **VÁŽÍ SI** Josefa Čapka, JUDr. J. Mačka, Michala de Montaigne, své ženy a současníků, kteří nezapomínají na staré úctyhodné „Za práci pro vlast se neplatí“. **ZÁJMY** pomoc mladé generaci a přátelství s dobrými lidmi. Etika, historie, politika, skauting, genealogie. **P** 52 Hukostav Košice, Turč. strojárne Martin, Koh-i-noor Děčín (68–69 předs. Rady pracujících), IPS Ústí n. L. Za celý akt. život mohl jen 5 roků pracovat podle získané kvalifikace. **Ž** od mládí neshody s total. režimem, stále sledování StB, marná hledání zaměst. po výpovědích, soudní spory s režimem. Po zruš. prac. poměru podle zák. opatření č. 99/1969 Sb., až do důchodu stav. dělník, asfaltér. **POL** zákl. orientace: sebe i druhé odvracet od sklonu „po nás potopa“. ČsVTS, ČKVR. Zakl. KAN v Děčíně 68, po okupaci a zákazu KAN člen a předs. OV ČSS (68–69), vyloučen. 70–89 šíření cizích i vlastních samizdatů, přednášky, příprava obnovy skautingu. Od r. 89 v OF Děčín. Založil a vedl Klub demokratického vzdělávání. Nyní bez stranické příslušnosti. Člen Junáka a České genealogické společnosti. V pamětní medaile k 50. výr. republiky. D předn., publ. a samizdatová činnost: Jak čs. soudy a prokuratura nedodržují tiskový zákon, 71; Z odkazu T. G. Masaryka mladým generacím, 82; Úvahy nad Zelenou knihou Muámmara Al-Kaddáfího, 84; Kdo to byl Koniáš a naši Koniášové 20. století, 89; Trojí násilné potlačení a obnova skautského hnutí v Československu, 90; Čistší stůl novým skautským generacím, 91; Jaspersova otázka viny a její význam pro českou současnost, 92; Historie skautingu v Děčíně, 93. **KRÉDO** Ni zisk, ni sláva!

SA Teplická 55, 405 02 Děčín IV, tel. 0412/269 21.

Vydavatel: Demokratický klub, pošt. přihrádka 663, 111 21 Praha 1

Redakční rada: Miloslava Kučerková (výkonná redaktorka), Josef Janoušek, Alena Šubrtová

Podávání novinových zásilek povoleno Ředitelstvím pošt Praha čj. NP 2471/93 ze dne 20.12.1993.

Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod č. 6759